treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 466 | Barcelona, 31 de gener de 1977 | Preu, 10 pessetes

LLIBERTAT, PER FER FRONT A LA VIOLÈNCIA FEIXISTA

EL POBLE, CONTRA LA PROVOCACIÓ

Assemblea obrera a Pegaso en conèixer-se l'assassinat dels advocats laboralistes. La vaga, resposta obrera a la provocació. (Foto TREBALL)

El país està davant d'una situació dramàtica, sobreprès per un complot reaccionari que té un significat precís: desestabilitzar una situació, ja prou mòbil i fluctuant, i involucrar l'Exèrcit i les forces d'ordre públic en una involució que detingui o reverteixi el procés d'avenç cap a la democràcia iniciat després de la mort del general Franco.

La provocació és clara, contundent i elemental. La matança al despatx dels advocats laboralistes del carrer Atocha, a Madrid, l'assassinat, a sang freda, de dos policies armats i un guàrdia civil, el crim comès contra un jove manifestant madrileny i els segrests del senyor Oriol i del tinent general Villaescusa, qualssevol que siguin els seus autors, responen a un pla, més o menys articulat, de provocació de l'extrema dreta que s'adreça a crear una situació de pànic col.lectiu, a desautoritzar el govern i l'oposició democràtica i a provocar directament les forces armades per forçar la seva intervenció. És l'estratègia de la tensió, ferment d'una hipotètica "pinochetada".

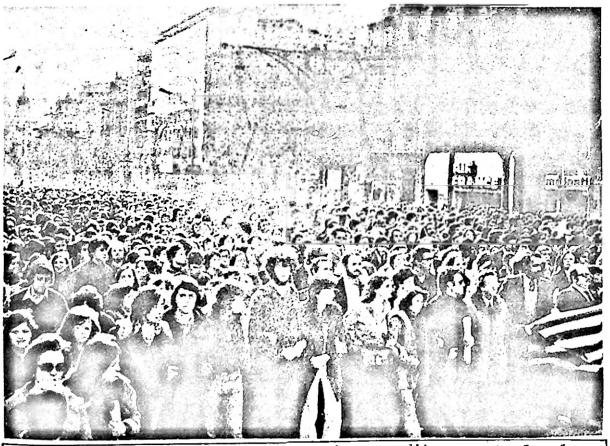

Prop de deu mil persones es manifestaren dijous passat a Barcelona. El poble ha respost amb fermesa i serenitat.

UNA PROVOCACIÓ FEIXISTA

No cal dubtar de l'origen de la sanguinària provocació. Els atemptats a la convivència ciutadana i especialment els segrests d'Oriol i Villaescusa evidencien l'existència d'una organització poderosa, en la qual militen mercenaris del crim de diferents països. Una organització amb prou mitjans i ressorts per fer, amb tota impunitat, accions que cap força d'oposició no podria realitzar, tot i que s'ho proposés.

Però el volum dels mitjans amb què compten els professionals del terror contrasta amb la seva feblesa política. El terrorisme dels "ultres" és una expressió de debilitat i d'afllament. El fet mateix que provoquin directament l'Exèrcit i les forces d'ordre públic és una demostració que els provocadors no troben en aquestes institucions suports i influències que abonin els seus propòsits reaccionaris. La serenitat amb què s'han pronunciat aquests dies els principals caps militars no ofereix dubtes sobre la progressiva identificació de l'Exèrcit amb el corrent general del país devers la democràcia. I aquesta serenitat, com també l'actitud del govern i la reacció massiva i responsable de les masses populars permeten deduir que la "pinochetada" no és pas possible, que l'atac criminal de l'ultra dreta és, amb tot el seu dramatisme, una provocació inútil.

(passa a la pàg. següent)

SALVEM TARRAGONA pàgina 8

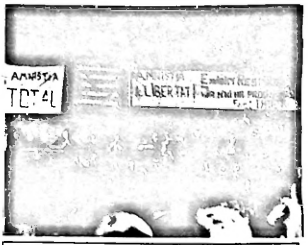

Advocats, professors i estudiants a l'acte de Dret de la Central. N'hi va haver també a l'Autònoma i Sant Pau.

(ve de la pàg. anterior)

Això fóra perfectament clar si no fos perquè el govern ha actuat fins ara amb palesa tolerància envers els ultres, que compten amb complicitats en l'aparell del poder, i perquè, en comptes de contribuir a l'acceleració del procés de marxa cap a la democràcia, ha tractat de frenar-lo restringint, i a voltes impedint brutalment, l'exercici dels drets democràtics. Per això la responsabilitat de la crisi actual recau també sobre el govern. La sang de Mari Luz Nájera, abatuda a cops per la policia als carrers de Madrid quan manifestava pacíficament la seva repulsa per l'assassinat d'Antonio Ruiz, és una acusació inequívoca als responsables de l'ordre. Tant més que Mari Luz i els milers d'estudiants que es manifestaven amb ella no comptaven, no compten -com no hi compten la majoria d'espanyols- amb altres mitjans per expressar la seva protesta i la seva voluntat de no assistir impassibles a l'escalada violenta de la reacció i de fer-ho serenament i responsable.

LLIBERTAT, PER FER FRONT A LA VIOLÈNCIA FEIXISTA

EL POBLE, CONTRA

Poques vegades, en la història d'Espanya, el poble ha donat proves tan elevades de maduresa col.lectiva com ho fa aquests dies, perillosament carregats de tensió i dramatisme. Qui hagi assistit a l'enterrament dels companys víctimes de la matança del carrer Atocha, a Madrid, difícilment podrà oblidar la lliçó de sensatesa i de civisme, el testimoni de responsabilitat col.lectiva -només comparables a l'emoció i al dolor, no sempre continguts- del poble madrileny i de les forces d'oposició.

UNA DEMOSTRACIÓ D'ORDRE

Heus aquí, davant per davant de l'estratègia de la tensió i el desordre, una demostració contundent d'ordre de debò, un signe clar i inequívoc de la voluntat de la immensa majoria de respondre a la violència terrorista i a l'assassinat amb moderació i serenitat exemplars. La resposta de la classe obrera, dels partits polítics democràtics, dels sectors professionals i els estudiants, de capes extensíssimes del nostre poble a tot Espanya mostra fins a quin punt tenim raó els qui exigim la democràcia plena i ens esforcem per recórrer com més aviat millor el camí que ens en separa, i desqualifica aquells qui pretenen retardar aquesta caminada amb prevencions i cauteles, i fins i tot amb la repressió pura i simple contra els demòcrates i especialment contra els comunistes. No volem pas atribuir-nos cap protagonisme ni disminuir el paper de ningú, però estem obligats a subratllar, a més a més, que aquesta resposta cívica del poble, especialment de la classe obrera, es deu en una part no petita a la política de reconciliació i de concòrdia, a l'actitud responsable dels comunistes. Els qui van ser-hi i els qui han conegut després, amb detall, l'enterrament de Madrid convindran que sense el PCE -sense els comunistes- no és possible garantir de debò l'ordre en aquest país.

URGÈNCIA DE LA DEMOCRÀCIA

És per això que una de les principals, si no la principal, lliçó d'aquests dies sigui la urgència de la democràcia plena, sense exclusions, si de debò es vol arribar a la convivència entre els espanyols. Però avançar cap a la democràcia exigeix fer molt més del que el govern està fent fins ara. Exigeix, en primer lloc, la detenció i el processament dels assassins, desmantellar i desarmar les organitzacions terroristes; és a dir, que el govern es decideixi d'una vegada a actuar contra els provocadors amb tota energia. No fer-ho seria -és- apostar a favor de la catàstrofe. I que ningú no digui que això no és possible: gairebé tothom sap avui i ací qui són, on són, quines connexions tenen, com actuen els assassins. Moltes revistes han fet conèixer dades que són més que suficients per acabar amb la xarxa terrorista. Les mesures que ha adoptat fins avui el govern són positives en la mesura que apunten contra els grups terroristes, però són clarament insuficients. No és pas prohibint les manifestacions de l'oposició democràtica -la dreta ultra mata, però no té força per manifestar-se- ni detenint militants d'esquerra, sota l'empara de la suspensió dels articles 15 i 18 del "Fuero de los Españoles", com es barra el pas al crim, sinó acabant amb la contemporització, quan no és la ineficàcia clamorosa de la policia, davant dels seus autors.

L'AMNISTIA, ARA

En segon lloc, l'avenç cap a la democràcia exigeix l'amnistia. Aquesta és avui una qüestió urgent, davant de la qual no valen prometeces vagues i inconcretes. I menys encara quan aquestes prometeces contrasten amb fets tan escandalosos com el de posar en llibertat "l'home de la gavardina", assassí de Montejurra, de l'acció criminal del

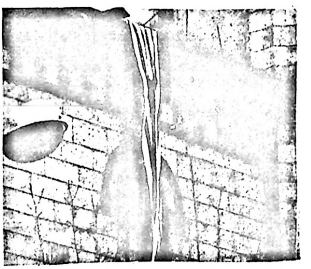

MADRID: Tremp i fermesa

Es difícil transcriure, amb poques paraules, allò que va ser el comiat del poble madrileny a les despulles mortals dels companys assassinats a Madrid per l'extrema dreta.

Un acte impressionant, ple de pregona significació.

Vencent la por, els rumors contradictoris i la provocació, més de dues-centes mil persones s'aplegaren als voltants del Palau de Justícia.

Martín Villa, temorenc, vacil.lant, després de forts regateigs, només va concedir tres hores de capella fúnebre. En aquest lapse de temps, unes trenta mil persones varen desfilar davant els cadàvers. Poble senzill, dirigents sindicals, polítics. Molts, aixecaven el puny; d'altres se senyaven; tots, solidaris davant del dolor.

Cap personatge "oficial"...

Alguns dirigents del PCE alternaven la seva presència davant dels túmuls. Josep Solé i Barberà i jo vàrem tenir l'honor d'expressar allí l'homenatge del PSUC als nostres companys assassinats i, en ells, a aquest gran partit germà, forjador d'exemplars militants, profundament arrelat en els treballadors, en tot el poble.

En enfilar el seguici el carrer -Pedrol, digne, al capdavant-, es féu un silenci pregon en la multitud. Silenci fet d'ira i d'indignació, però també de tremp i de fermesa. Els punys enlaire, els clavells llençats damunt dels fèretres, llàgrimes, serenitat... imatges inesborrables.

Els comunistes afermaven allà la seva plena legitimitat, la seva força, la seva projecció de masses, la seva fermesa, sense concessions a la provocació. La seva força feta de poble i del capteniment admegat de milers i milers de militants que, com els advocats assassinats, moriren lliurats a la causa de la llibertat, la democràcia i el socialisme. La provocació continua cobrant-se víctimes, però l'actitud del poble madrileny expressava clarament que res ni ningú no pot barrar avui la marxa irresistible cap a la democràcia.

JORDI CONILL

LA PROVOCACIÓ

qual hi ha proves fefaents a desenes de publicacions espanyoles.

ESTIMULAR EL PACTE

Però, a més a més, l'avenç cap a la democràcia -com assenyala Gregori López Raimundo en un recent article publicat per "Diario de Barcelona" - requereix *"l'acord i la cooperació de tots quants des del govern, l'Exèrcit, l'Església, les forces polítiques i sindicals, etcètera, vulguin de debò que l'inevitable canvi polític iniciat s'acompleixi sense violència"*. Si el terrorisme és, com hem assenyalat, una provocació contra la societat espanyola, tota la societat espanyola -partits, institucions, organitzacions socials- ha de reaccionar tot trencant les barreres del desacord o del recel, estimulant l'apropament, el diàleg i el pacte, per arribar a allò que avui apareix com una necessitat apressant, com una via indispensable de normalització: l'aplicació del programa de set punts elaborat pel conjunt de l'oposició i que la "Comissió dels Deu" defensa en les seves negociacions amb el president Suárez.

CAL ACCELERAR LA NEGOCIACIÓ ENTRE EL GOVERN I L'OPOSICIÓ PER GUANYAR LES LLIBERTATS

No sembla pas que el govern vagi a cedir al xantatge dels assassins i congeli aquestes negociacions. No deu ni pot fer-ho si de debò vol, no ja la democràcia plena, sinó, simplement, la reforma. Però avui com avui, en els dramàtics moments que vivim, decisius per al futur del país, no n'hi ha prou amb no congelar; cal accelerar la negociació i cal que aquesta desemboqui en l'establiment de les llibertats sindicals i polítiques i en el respecte als drets ciutadans, marc imprescindible perquè les eleccions convocades per al mes de maig siguin eleccions autèntiques a Corts constituents que siguin l'expressió del país real i permetin fer front als problemes del país.

"Per aquesta via, com assenyala Gregori López Raimundo en l'article esmentat, *Catalunya ha de trobar la possibilitat de recuperar la seva autonomia, les lleis, prerrogatives i institucions que comprèn l'Estatut de 1932, les quals representen l'objectiu polític immediat del PSUC i de la gran majoria de les forces polítiques catalanes."*

MOBILITZACIÓ PACÍFICA DEL POBLE I ENFORTIMENT DELS VINCLES AMB L'EXÈRCIT

Aquest és el repte del moment. Un repte al qual els comunistes fem i farem front apel.lant a la mobilització pacífica del poble, contribuint a consolidar la unitat de tota l'oposició i la negociació d'aquesta amb el govern, afanyant-nos per enfortir els vincles entre el poble i les forces armades. Es a dir, enfortint, davant de la provocació desestabilitzadora, els factors d'estabilització i guanyant, davant dels professionals del caos i el desordre, davant dels estrategs de la tensió i davant de vacil.lacions o febleses irresponsables, l'ordre de la convivència i el respecte col.lectius, de la pau i la concòrdia que calen per no llençar per la borda el nostre país. I aquest ordre té només un nom: llibertat.

JOAN BUSQUET

Desenes de milers de signatures

POSITIVA REACCIÓ DELS CAPS DE L'EXÈRCIT

"no caurem en la trampa a on volen menar-nos"

L'assassinat, a sang freda, del jove Antonio Ruiz Garcia i la matança dels advocats laboralistes a Madrid, el segrest del tinent general Villaescusa i els atemptats que han causat morts i ferits greus entre membres de la Policia Armada i de la Guàrdia Civil, tenen objectivament un mateix significat i, sens dubte, formen part d'un pla feixista, premeditat: enfrontar un altre cop el poble i l'Exèrcit, barrar el pas al canvi democràtic pacífic, retrotraure els pobles d'Espanya a la dictadura militar en interès dels beneficiaris de la manca de llibertats polítiques i nacionals.

Però la massiva i serena reacció de la classe obrera, de les forces de la cultura, del conjunt dels sectors polítics i socials que constitueixen la majoria dels pobles d'Espanya, en alçar-se contra la violència feixista antidemocràtica, ha trobat un ressò prometedor en les declaracions de prestigiosos caps militars.

"No aconseguiran pas fer-nos perdre els nervis", ha declarat el general Vallespín, cap de l'Alt Estat Major, el qual es va pronunciar rotundament contra que es prenguin mesures militars o d'excepció alhora que declarava: *"No caurem en la trampa a on volen menar-nos"*. Un altre militar de reconegut prestigi, el tinent general Vega Rodríguez, nou cap de l'Estat Major de l'Exèrcit, ha dit que *no hi haurà estat d'excepció* i que el segrest del tinent general Villaescusa *"constitueix una provocació estúpida i inútil. L'Exèrcit ha demostrat, de manera considerable, el seu apoliticisme, la seva serenitat i la seva confiança"*. El capità general de Catalunya, Coloma Gallegos, incidint en aquesta línia, ha declarat al periòdic "Los Sitios" de Girona: *"Si això és un intent d'implicar l'Exèrcit en actituds polítiques, no ho aconseguiran pas."*

Els fets que s'esdevenen en aquestes darreres hores i les preses de posició dels caps militars confirmen el plantejament que es fa en el comunicat del nostre Comitè Executiu pel que fa a la necessitat de *"contribuir a l'enfortiment de la unitat de l'oposició, com també a fomentar la col.laboració de tots els sectors, entre ells l'Exèrcit, en la perspectiva d'assolir un canvi polític sense violències que faci efectiu l'exercici de la sobirania dels pobles d'Espanya"*.

Des d'amplis sectors de la premsa i per destacades personalitats polítiques s'està plantejant la necessitat de reemmotllar el govern per transformar-lo en un govern de concentració democràtica, de reconciliació nacional, que tingui el suport de la immensa majoria dels espanyols i el CONSENS DE L'EXERCIT, a fi d'abordar el procés democràtic que la normalització del país reclama amb urgència.

350.000 TREBALLADORS CATALANS EN VAGA

LA RESPOSTA OBRERA

La resposta que ha donat la classe obrera als assassinats del darrer dia 24 i, en general, a la provocació terrorista, posa altra cop de manifest el paper que pot jugar, que vol jugar, en aquest moment de canvi polític. Ja el passat dia 12 de novembre, davant d'unes mesures econòmiques que pretenien imposar el pacte social per decret, més de dos milions de treballadors de tot Espanya (450.000 a Catalunya), van expressar el seu rebuig a la reforma. La setmana passada, només unes hores després del brutal assassinat dels cinc advocats laboralistes, els obrers de la Seat i d'altres fàbriques grans i petites, de tot l'Estat, van fer una vaga que és molt més que simbòlica. La seva acció, acompanyada d'assemblees massives als tellers, era una acció de dolor i de protesta per l'horrible crim, però també de reflexió profunda sobre el seu significat polític. La classe obrera ha copsat, des del primer moment, que aquest era un crim de greus implicacions polítiques per a tot el país, però, sobretot,que era un crim amb un clar contingut de classe. No eren casualitat ni les víctimes escollides, ni el lloc, ni el moment. Al despatx laboralista de Madrid eren assassinats militants comunistes, defensors als barris i als tribunals dels drets dels treballadors, lligats al Sindicat de CCOO, en un moment que el Partit i les CCOO imposen la seva presència públicament i obertament al carrer, a la premsa, a la vida política i sindical, i la classe treballadora sap molt bé qui està amb ella , qui forma part -qualsevol que sigui la seva procedència social, la seva professió- d'ella mateixa. Ha sentit la mort dels companys de Madrid com la mort d'alguns dels seus. En la mateixa lluita per les llibertats democràtiques,l'ha sentida com la mort de l'estudiant i obrer assassinat el dia abans a la manifestació i com la de l'estudiant Maria Luz Nájera.

Les accions obreres de protesta pels actes terroristes han tingut el seu punt més alt el dia 27, per al qual havien fet una crida les centrals sindicals com a jornada de protesta.Una protesta que va expressar-se vigorosament, però també serenament, responsablement, a tot Espanya. La classe obrera catalana ha donat la seva contribució d'acord amb la importància i el pes que té. Els rams on hi ha hagut més vagues totals o de més durada han estat el metall, el tèxtil i la química; però les accions han abraçat tots els rams, en una o altra mesura, compresos treballadors de la sanitat i funcionaris d'Administració Local i de delegacions de ministeris. Si bé les grans fàbriques, com és lògic (Seat, Olivetti, Pegaso, Maquinista, etc.), han estat al capdavant, les accions han comprès també empreses mitjanes i petites. La protesta ha tingut moltes formes. Fonamentalment la vaga, total o parcial, però també comunicats, telegrames al govern, minuts de silenci, braçals negres... I tot, cal insistir-hi, amb ordre i contra el desordre.

En el comunicat per mitjà del qual cinc organitzacions sindicals de Catalunya, CCOO, USO, UGT, SOC i CNT,cridaven la classe obrera catalana a l'acció de protesta,es denunciava *"la responsabilitat del govern en aquests fets per permetre la impune actuació d'aquests grups ultra"*. També es denunciava la repressió contínua a què és sotmès l'exercici dels drets fonamentals. El comunicat cridava a fer les accions als centres de treball per evitar possibles provocacions en cas d'ocupar el carrer amb manifestacions i a discutir amb la patronal el caràcter d'aquesta protesta. Després el comunicat deia: *"Plantegem a les diferents autoritats i a les forces d'ordre públic una actuació conseqüent amb el caràcter responsable de la nostra acció: evitant la presa de mesures i actuacions que, també en aquest cas, només podrien augmentar la gravetat de la situació que travessa el país."*

Tres-cents cinquanta mil treballadors, a Catalunya, han participat en aquestes accions. Han fet present al govern, a l'extrema dreta i al conjunt de la societat que no pensen tornar enrere en aquest camí difícil de portar la democràcia. Tres-cents cinquanta mil treballadors a Catalunya i quasi un milió i mig a tot Espanya que volen dir com ha de ser aquesta democràcia , que la volen fer ells.

Després, el terror negre ha actuat altre cop. Aquesta vegada, amb una vilesa provocadora que el delata, ha segat la vida de membres de la Policia Armada i de la Guàrdia Civil. I de seguida, la classe obrera, per mitjà de la Coordinadora d'Organitzacions Sindicals (CCOO, UGT i USO), ha alçat la seva veu de rebuig i de condemna. En un comunicat, la COS diu: *"Davant dels atemptats perpetrats el matí d'avui, dia 26 de gener, prolongació dels de diumenge dia 23 i de dilluns, dia 24, com també dels segrests d'Oriol i del tinent general Villaescusa, que han provocat la mort de membres de la Policia Armada i de la Guàrdia Civil, a més a més d'un nombre indeterminat de ferits, la COS, reunida amb caràcter d'urgència per prendre posició davant d'aquests fets, fa públic: 1.La seva més enèrgica condemna d'aquests salvatges assassinats alhora que expressa el sentiment de solidaritat i condol per a les famílies de les víctimes."*

Després d'aquest primer punt, el comunicat de la COS en conté tres més en els quals reitera la denúncia que aquests atemptats *"responen a un complot encaminat a impedir la marxa pacífica del nostre país cap a la democràcia"* i insisteix en la seva exigència perquè el govern desarticuli i bandegi definitivament, i de seguida, els artífexs i executors de l'escalada terrorista. La COS convoca els treballadors a expressar *"la seva condemna i protesta pels darrers assassinats de policies i guàrdies civils, contra la violència terrorista i per la desarticulació dels seus autors i en demanda de les llibertats democràtiques plenes"*. Finalment, la COS reitera el caràcter pacífic i responsable que cal a les accions obreres i diu que *"no s'estableixi cap mena de discriminació entre les víctimes innocents del mateix complot contra la llibertat i la democràcia"*.

Rubió, 90 anys

El doctor Jordi Rubió i Balaguer, el primer Premi d'Honor de les Lletres Catalanes,acaba de fer 90 anys. El mestratge del doctor Rubió ha estat i és el símbol de la resistència de la cultura catalana, i alhora un model de dignitat: el doctor Rubió ha estat present a totes les manifestacions democràtiques al llarg del franquisme. El doctor Rubió va ser present als caputxins de Sarrià,quan es tractava de constituir el Sindicat Democràtic.D'altra banda, fa deu anys, l'homenatge al doctor Rubió, amb ocasió dels seus 80 anys, a la Facultat d'Econòmiques, acabava amb la intervenció de la policia i la detenció d'un grup significatiu d'intel.lectuals catalans. Les paraules del doctor Rubió, d'aquell dia, eren un veritable manifest democràtic,una crida a fer de la cultura un element de lluita de tot el poble.

A l'home que tant ha fet per la normalització de la cultura catalana mitjançant els estudis sobre el renaixement i la decadència, al treballador incansable, al savi modest i al demòcrata sense vacil.lacions: el nostre agraïment i el nostre sincer homenatge. Així ho ha expressat, en una carta adreçada al doctor Rubió en nom del Comitè Executiu del PSUC, el company Gregori López Raimundo.

RECULL de EN CASTELLANO

treball SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

TRADUCCION DE ALGUNOS ARTICULOS DEL NUMERO 465 DE TREBALL CORRESPONDIENTE AL LUNES 24 DE ENERO DE 1977

EL HOMBRE DE LA CONCORDIA

La legalización de los partidos y sindicatos sin discriminación de ningún tipo es una premisa y una exigencia del proceso de democratización de nuestro país.

Por esto sorprende que el representante en Cataluña de un gobierno que dice que quiere la democracia declare aún a la prensa:"no toleraremos actos masivos a los comunistas". El señor Sánchez Terán, que actúa de acuerdo con este criterio -los actos prohibidos o reprimidos son ya incontables-, no ignora, como no lo ignora el mismo gobierno, que la discriminación es la negación de la democracia. Pero no es la democracia lo que más preocupa al gobierno, sino como controlar los cambios políticos ineludibles manteniendo al mismo tiempo a la clase obrera sometida a la explotación y al dominio del gran capital,consustanciales al régimen franquista. De aquí que los actos prohibidos al PSUC sólo sean comparables, en cuanto al número, a los prohibidos a las Comisiones Obreras. Discriminar a los comunistas quiere decir discriminar a los trabajadores con tal de impedir que intervengan en el proceso de cambio.

Y es por esto por lo que el gobierno retarda la legalización de los comunistas, pretende bloquear la actuación pública de Santiago Carrillo que, como Gregorio López Raimumdo, está procesado, y niega el pasaporte a Dolores Ibárruri.

Sin libertades para todos no hay libertad.Tampoco para aquellos a los que el gobierno pretende favorecer discriminándonos, porque no pueden ejercer plenamente la libertad cuando quedan en la ilegalidad fuerzas reales como la que los comunistas representamos.

Retardando la legalización de los comunistas y de otras fuerzas políticas de izquierda, el gobierno retarda la solución de los problemas del país. La solución de todos los problemas y especialmente la crisis económica exige un consenso político, un pacto entre todas las fuerzas responsables. Y la clase obrera, la intelectualidad avanzada no pueden quedar al margen.

Es necesario que los que tienen responsabilidades de gobierno lo piensen serenamente.Tan serenamente como procedemos los comunistas, que hemos dado y damos pruebas de nuestra voluntad de reconciliación que permita una nueva etapa de convivencia.

Este es el sentido del viaje de Santiago Carrillo a Barcelona. Santiago Carrillo, el hombre de la reconciliación, ha sido, sin duda, estos días, el hombre de la concordia. Por esto la normalización de su presencia y de su actividad política es no solamente un derecho sino una necesidad para la convivencia y la democracia.

LA OPOSICION CATALANA Y LAS ELECCIONES

A partir de la aprobación,en las Cortes y en el referéndum, de la Ley de Reforma Política propuesta por el gobierno Suárez, los partidos políticos de oposición que tienen un peso real en la opinión pública, tanto en Cataluña como en el resto de España, han anunciado que participarán en las elecciones que prevee la citada ley.

Las diferentes fuerzas democráticas dan implícitamente por conseguido que, mediante la negociación con el gobierno iniciada por la "Comisión de los Nueve" y a través de la presión popular, se conseguirán las condiciones previas indispensables para que las elecciones no sean una farsa, condiciones que comienzan por la amnistía total para los presos y exiliados políticos y la libertad para todos los partidos políticos.

En la reunión de su Comité Central del 8 y 9 de enero, el PSUC ha analizado la situación que crea la perspectiva electoral y ha decidido presentarse con listas propias a las elecciones para el Congreso de Diputados y propiciar la elaboración de una lista conjunta de toda la oposición catalana en las elecciones para el Senado.

Esta decisión se basa en la consideración de que, para el Congreso, se prevee un sistema de elección *proporcional* que permitiría a cada partido sacar un número de diputados proporcional al número de votos obtenidos, mientras que para el Senado regiría un sistema *mayoritario* que daría todos los puestos a la lista que atrajera un número mayor de votantes.

(pasa a la página siguiente)

(viene de la página anterior.)

LA OPOSICION CATALANA Y LAS ELECCIONES

El Comité Central del PSUC tuvo en cuenta también que la mayoría de los partidos había anunciado ya su propósito de ir a las elecciones para diputados con listas propias, lo que eliminaba la posibilidad de una alianza electoral de toda la oposición, que nosotros hubiésemos propuesto o aceptado si hubiesen existido condiciones propicias.

Entendemos, sin embargo, que la participación de cada partido con listas propias a las elecciones a diputados no habría de ser un obstáculo para establecer un pacto general alrededor de unos puntos mínimos, que cada partido incluiría en su propaganda electoral y que se comprometería a defender en el Congreso, entre los cuales figuraría la restitución de los principios e instituciones configurados en el Estatut de 1932, como vía para avanzar hacia el ejercicio,para nuestro pueblo, del derecho a la autodeterminación. Estos puntos mínimos podrían constituir también el programa de la candidatura democrática común para el Senado, que aconseja el buen sentido, y la base para mantener la unidad de la oposición no solamente en período electoral, sino también después, en la lucha para la elaboración de una constitución democrática y para la aplicación de una política económica que permita superar la gravísima crisis actual.

El PSUC apoya la propuesta que ha presentado el PSC en la reunión autoconvocada celebrada en Barcelona el pasado día 17, dirigida al establecimiento de una "ENTESA CATALANA", no institucionalizada, a partir de un compromiso de lucha convergente o coordinada por unos objetivos mínimos que comprenderían:

1º. Amnistía total.

2º. Libertades sin excepción.

3º. Restitución del Estatut del 32 y de las instituciones históricas catalanas.

El PSUC discrepa de la propuesta hecha por el señor Tarradellas en su mensaje del 6 de enero - que algunos partidos abonan- para constituir una Asamblea o Parlamento provisional alrededor de la presidencia de la Generalitat en el exilio que absorbería y sustituiría a la Asamblea de Catalunya y que negociaría el regreso de la Generalitat con el gobierno Suárez,al margen de la oposición del resto de España.

La negociación, con el gobierno Suárez, de todo lo que se refiere a Catalunya, lo han de hacer, no hace falta decirlo, las fuerzas políticas catalanas. Pero no al margen de la negociación general de la oposición española sino en su marco, como parte de un todo donde se inscriben problemas tan decisivos como los de la amnistía y las libertades democráticas sin excepción, los derechos nacionales de Euskadi y Galicia o la aspiración del País Valencià, las Illes, Canarias y otras regiones de España a la autonomía.

El PSUC entiende que la totalidad de las fuerzas políticas que han empezado a discutir la propuesta de la "ENTESA CATALANA" presentada por el PSC tendrían que apoyar a la negociación que realiza la "Comisión de los Nueve", en la que Jordi Pujol representa a la oposición catalana. Por este camino se conseguiría el "bloque pactante" único que todos reclamamos y podría establecerse rápidamente la negociación directa gobierno-oposición catalana.

Esto colocaría a la oposición catalana en las condiciones más favorables para abordar la campaña electoral, que podemos convertir y hemos de convertir en un camino para reconquistar la autonomía catalana y para imponer, conjuntamente con la oposición española, una constitución democrática que permita y asegure a los pueblos de España el libre ejercicio de su soberanía.

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

LA SEMANA DEL PARTIDO EN BARCELONA

más de un centenar de actos

"Conseguir de 3.000 a 5.000 nuevos afiliados, incrementar los vínculos entre el Partido y las masas, avanzar en la presencia pública del Partido y hacer conocer los locales y los dirigentes de los barrios al conjunto de la población son, entre otros, los objetivos de la Semana del Partido en Barcelona", *nos dice Jordi Conill, secretario general del PSUC en la capital catalana,al ser entrevistado por "Treball"*.

"Pensamos inaugurar tres nuevos locales (en la Esquerra de l'Eixample, Pegaso y Gracia)con asistencia de los vecinos y de la prensa. Ya tendremos veintiseis, *añade Conill*. Pondremos más de setenta mesas de venta pública de material.Repartiremos una edición extraordinaria de 100.000 ejemplares de "Treball", más de 50.000 carteles, 50.000 trípticos con nuestras alternativas generales y sectoriales, como también el proyecto de programa, que constituye, como sabéis, las tesis preparatorias del IV Congreso. Hemos organizado, además, más de un centenar de actos de presentación del Partido en fábricas y barrios, en la Universidad, en todas partes".

-¿Por qué, ahora, la Semana?

"La situación política lo permite y nos lo exige. Hay que ganar la libertad la libertad sin exclusiones , conquistar la legalización plena del PSUC y de todos los partidos políticos, sin esperar una decisión del gobierno. Normalizar la vida política del país nos obliga a normalizar nuestra presencia entre el pueblo, a actuar como si fuésemos legales. Ganar unas elecciones libres quiere decir imponer cada día, a todos los niveles, la libertad. Una condición de la libertad es nuestra propia libertad. Toda esta perspectiva de conquista de la libertad enmarca nuestra campaña electoral, de la que, la semana es, para Barcelona, un buen comienzo".

TAMBIÉN EN TARRAGONA

En Tarragona también empieza hoy la Semana del Partido, de características similares a la de Barcelona. Entre los dos actos centrales-mitin y fiesta de clausura- habrá venta pública de la prensa, presentación de los colectivos del Partido, etc. Todo esto en la perspectiva de la celebración de la Conferencia del Partido.

l'oposició unànime: per un clima de convivència

Davant la provocació terrorista, gai rebé la totalitat de les forces polítiques i sindicals catalanes van fer públic, dijous passat, un comunicat que explica com els fets que Espanya viu aquesta dies "responen a una operació política dirigida pels sectors més reaccionaris que intenten d'impedir l'avenç cap a la democràcia per poder continuar mantenint llurs privilegis (...) Sectors que no dubten a utilitzar fredament el terrorisme més execrable per tal d'aconseguir llurs objectius".

El comunicat denuncia la responsabilitat del govern, la no concessió de l'amnistia, la repressió de les manifestacions, la manca de claredat sobre els fets de Montejurra. Després reclama la unitat més ferma de totes les forces democràtiques per acabar amb aquells qui s'oposen a la desfeta del vell règim dictatorial i poder instaurar les llibertats nacionals, polítiques i sindicals.

El comunicat acaba exigint al govern de manera immediata: "a) La desarticulació i el desarmament de les bandes feixistes i parapolicíaques, juntament amb la detenció i processament dels seus responsables, així com l'aclariment dels fets que comporten els segrests del senyor Oriol i del tinent general Villaescusa. b) La promulgació de l'amnistia sense exclusions i el restabliment de les llibertats polítiques i nacionals dels diferents pobles de l'Estat, que a Catalunya es concreten amb el restabliment provisional dels principis i institucions configurats a l'Estatut del 1932."

En aquests moments, només la responsabilitat i la fermesa en l'avenç cap a una situació democràtica ens permetran sortir d'aquesta difícil situació. Només amb la consecució de la democràcia posarem fi a les onades de barbàrie que van contra el poble sense excepcions. Cal que el comportament cívic i responsable de tots posi de manifest la clara voluntat popular de democràcia. Les forces democràtiques de Catalunya estem disposades a assumir i exercir la responsabilitat que en aquests moments ens pertoca, fent-nos ressò de la voluntat popular i continuant enarborant les seves justes aspiracions.

Manifestació a Salamanca

Evitem caure en la provocació a què ens volen portar els enemics de la sobirania del poble. Del nostre comportament, alhora responsable i decidit, depèn el futur de Catalunya.

Les forces catalanes signants reclamen al govern, entre altres mesures:

Dissabte, després de l'assassinat de dos policies armats i un guàrdia civil, les forces polítiques catalanes van fer públic un nou comunicat que diu, entre altres coses:

L'immediat alliberament dels membres de les forces democràtiques detinguts en virtut de la suspensió parcial de garanties.

La col.laboració de la força pública en la protecció efectiva dels locals de les organitzacions polítiques i sindicals que ho demanin.

L'accés als mitjans de comunicació, especialment la TVE, perquè les forces democràtiques puguin adreçar-se al poble orientant-lo, asserenant els ànims i creant el necessari clima de convivència.

CRIDA DE L'OPOSICIÓ ESPANYOLA

Representants de les forces polítiques democràtiques més importants d'Espanya, des d'Unión Democrática Española fins al Partit Comunista d'Espanya, van fer pública dissabte la crida que reproduïm íntegrament, traduïda del castellà:

Davant de la gravetat dels darrers esdeveniments i del risc creixent que la violència incontrolada s'apoderi del país, els representants de les forces polítiques sotasignants s'adrecen a l'opinió pública espanyola en una crida a la serenitat i a la responsabilitat de tothom i manifesten la seva coincidència en la ineludible necessitat d'arribar, en el termini més breu possible, a una democràcia pluralista plena, a través d'eleccions lliures.

Denuncien que els últims esdeveniments són prova inequívoca d'un propòsit programat i deliberat, dirigit a la destrucció de la convivència i al foment d'un clima d'inestabilitat nacional que permeti justificar qualsevol mena de solucions elementals i autoritàries.

Declaren que, independentment de qualsevol diferència ideològica, estan disposats a defensar la voluntat del poble espanyol de donar-se a si mateix, lliurement i pacíficament, les institucions democràtiques que desitja.

Condemnen els segrests i provocacions violentes i assassinats que han culminat en els del dia d'avui.

Reclamen del govern que compleixi amb la seva responsabilitat d'assegurar l'ordre públic i desarmi els grups terroristes que avui circulen impunement.

Refermen llur voluntat de continuar en la tasca de serenar els ànims i crear un clima de convivència nacional que permeti accelerar el procés devers l'establiment de la democràcia.

Madrid, 28 de gener de 1.977

XXVI PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

CONTRA TERRORISME, DEMOCRÀCIA

"Els últims assassinats que han commogut l'opinió pública, assenyala el comunicat final de la XXVI sessió Permanent de l'Assemblea de Catalunya celebrada ahir, *no són res més que una conspiració contra els propòsits democratitzadors." "Aquestes accions de l'extrema dreta,* insisteix l'Assemblea, *són un intent de fer por al poble que vol la llibertat i de conduir la societat al caos."*

La reunió, a la qual van assistir cent trenta-tres persones en representació de vuitanta-sis delegacions, va dedicar bona part de l'ordre del dia a un punt previ, introduït al principi de la sessió amb motiu dels greus esdeveniments de la darrera setmana i de les detencions que s'havien produït arreu de Catalunya des de l'últim consell de ministres. En aquest sentit, l'Assemblea denuncia en el seu comunicat la responsabilitat que correspon en part al govern, *"que ha permès la impunitat de les bandes feixistes i que, en comptes de desarmar i detenir aquests grups terroristes, ha utilitzat mesures d'excepció aprofitades per a actuar contra diversos partits de l'oposició democràtica".*

L'Assemblea es pronuncià, un cop més, per la desarticulació de les bandes feixistes i reclamà la supressió de les mesures d'excepció i l'alliberament immediat dels detinguts, entre els quals figura Blanca Serra, membre del Secretariat Permanent de l'Assemblea.

Per tal de fer front a la situació política, i en una línia conseqüent amb la seva trajectòria última, l'Assemblea crida a una mobilització pacífica i responsable al voltant de les tres campanyes obertes en sessions anteriors -Amnistia total, Salvem Catalunya per a la democràcia i Volem l'Estatut- com a *"element fonamental per a crear condicions que permetin arribar a unes eleccions democràtiques".*

En allò que fa referència a la coordinació amb les forces polítiques de la resta de l'Estat espanyol, la XXVI Permanent acordà sol.licitar una propera reunió plenària de la Plataforma d'Organismes Democràtics. La Permanent va decidir també assistir a una propera reunió "autoconvocada" amb altres forces polítiques catalanes per discutir les possibilitats de constituir un organisme consultiu entorn del president de la Generalitat. La decisió es va prendre per consens majoritari i el representant del PSUC va fer constar el seu desacord.

LA SETMANA DEL PARTIT A BARCELONA

Els dies 22 i 23, dissabte i diumenge, va començar la "Setmana del PSUC a Barcelona".Al número anterior ja explicàvem els propòsits d'aquesta setmana i fins i tot reproduíem alguns dels cartells editats, que tothom ha pogut veure profusament engan[illegible]s per tot Barcelona.

S'han inaugurat locals del Partit, s'ha fet la presentació del PSUC a fàbriques (Olivetti, Macosa, entre altres) i a barris (a 17 barris), s'han presentat alternatives sectorials (ensenyament, sanitat, etc.). Hi ha hagut mítings, conferències i col.loquis. La venda de la premsa del Partit pel carrer s'ha fet a molts llocs i amb èxit.

S'han fet actes públics amb autorització i sense. En general,han estat autoritzats la majoria d'actes en els quals no havia de parlar cap dirigent conegut i, en canvi, prohibits els que havien de comptar amb algun membre destacat del Partit.

S'ha editat una enquesta que es reparteix casa per casa (se n'han fet desenes de milers) en la qual es pregunta als barcelonins quina mena de relació voldrien mantenir amb el PSUC (quotes, premsa, discussions, ingrés...) En algunes de les parades per vendre premsa i altres objectes s'han emplenat qüestionaris d'aquests i s'ha conversat sobre els punts que tracten. Les parades han servit també, a més a més de vendre el "Treball" especial de Barcelona i altra premsa del Partit,per fer ingressos. No cal dir que també s'han fet ingressos amb motiu dels actes públics.

A partir de dimecres, davant dels gravíssims fets de Madrid, el Comitè de Barcelona va decidir donar als actes de la Setmana un caire diferent: de reflexió sobre el moment polític i d'organització de la resposta de masses als crims terroristes. També va acordar suspendre les taules al carrer per tal d'evitar motius de provocació.

ACTIVITATS AL CARRER

S'havien editat 100.000 números del "Treball" especial de Barcelona, 50.000 tríptics sobre diferents aspectes de la política del Partit i de les seves propostes i 60.000 cartells . L'enganxada de cartells, ja ho hem dit, ha estat bona.

Només en dos dies ja s'havien venut uns 20.000 números de "Treball", a mà, pel carrer i s'havien repartit, pel mateix sistema, prop de 40.000 tríptics. En aquests dos dies es comptabilitzaven 150.000 pessetes recollides . La gent que agafa el "Treball" el paga amb tota naturalitat i roman als bancs de les places, als autobusos, a les andanes, llegint-lo com si fos un diari legal. Algú preguntava si "Treball" era legal. Hom li responia que amb l'ajut de tothom ho seria ben aviat.

Bastants policies municipals han comprat "Treball".

En alguns llocs la policia observava les taules de venda sense intervenir. Només a la plaça de la Sagrada Família, el dia 23, va obligar a plegar la taula i va demanar la documentació als companys.

De parades de venda de premsa n'hi ha hagut moltes, per tot Barcelona. Tenim notícies del Carmel, Parc Güell, plaça Joanic, plaça Sagrada Família, plaça d'Eivissa (Horta), Montbau i Parc de la Vall d'Hebron, plaça del Congrés Eucarístic, Mercat de Sant Antoni (al cap d'un parell d'hores la policia es va incautar del que restava), plaça Orfila i moltes més. En algunes d'aquestes parades (per exemple, en les del carrer de Dante) venien també objectes amb les sigles PSUC, com mocadors, cendrers. També pòsters.

Les experiències de venda de la nostra premsa , de la Setmana, en confirmen d'altres en el sentit que no és gens difícil cobrar el preu dels periòdics. La gent que els pren,els paga. Els companys del Carmel ens diuen que el dia 21 varen vendre 200 exemplars de "Treball" i van obtenir-ne 2.300 pessetes. Es a dir, alguns compradors van pagar més de les deu pessetes.

ACTES PÚBLICS

Bé voldríem detallar i explicar, un per un,tots els mítings, presentacions, conferències i col.loquis que el PSUC ha fet a Barcelona durant la Setmana. Però, d'una banda. no disposem de prou espai i, endemés, no tenim informació directa de tots els que estaven previstos per aquest cap de setmana. Han estat molts, els actes d'aquesta mena, i hi ha assistit força gent. Només a via d'exemple i sense que ningú no se sentí menyspreat per les obligades omissions que cometrem, n'assenyalarem uns quants entre els que sabem que s'han realitzat: A la Guineueta, a Sarrià (amb en Solé Tura), al Carmel (amb el tema de "la democràcia i els drets de la dona") a Horta (amb en Pere Ardiaca), a Montbau (sobre la militància de cristians), a Sant Andreu (es van repartir 22 carnets, en acabar l'acte), a Sant Genís dels Agudells...

Tot i que encara -ja ho hem dit- no disposem de tota la informació dels actes celebrats aquest cap de setmana, quan tanquem aquest número de "Treball", podem afirmar ja que la Setmana del Partit a Barcelona ha assolit les fites que s'havia proposat: incrementar els vincles entre el Partit i les masses, avançar en la presència pública del Partit i fer conèixer els locals i els dirigents dels barris al conjunt de la població.

☆vida del parti☆

VILANOVA I LA GELTRÚ

Per primera vegada després de la guerra civil ha pogut fer un míting el PSUC en aquesta ciutat. Fou el dia 22, a la "Sala Marfil". Unes mil tres-centes persones l'omplien de gom a gom. Hi va haver gent que no va poder entrar.

El míting va ser una gran festa popular. Hi havia ganes d'escoltar els comunistes de Vilanova i la Geltrú. Per l'ambient que va regnar durant l'acte, podem afirmar que el públic no va ser decebut.

Salustià Alvarez, un dels comunistes veterans de la ciutat, va presentar el míting i tot seguit es féu un minut de silenci per tots els morts durant la llarga lluita d'aquests quaranta anys. Continuaren altres oradors i va cloure l'acte la intervenció del secretari general local, Joan Rodríguez, que va definir la política del PSUC i la perspectiva d'un socialisme amb el suport del poble i amb respecte a d'altres ideologies.

GRANOLLERS

El dia 28 l'organització del PSUC en aquesta ciutat vallesana va fer un míting, al qual van assistir al voltant d'un miler de persones. En començar, es va guardar un minut de silenci per les víctimes dels assassinats de Madrid, tothom amb el puny enlaire.

Varen parlar militants de la comarca i l'acte va acabar amb el cant dels "Segadors" i de "La Internacional".

La premsa ha assenyalat que aquest és el primer míting d'esquerra a la comarca en els darrers 41 anys.

VALLS, VENDA DE PREMSA COMUNISTA

Els companys de Valls ens informen que el dia 9 de gener varen vendre públicament més de tres-cents exemplars de "Treball" i de "Mundo Obrero". Es una altra prova de la bona acollida que els nostres periòdics tenen arreu de Catalunya.

AJUT AL PARTIT

"Els Papis" han donat 60.000 pessetes per a la campanya dels 16 milions-IV Congrés.

LA VAGA DE ROCA, PROP DE TRES MESOS

UNA MAJOR SOLIDARITAT

La vaga de Roca farà aviat tres mesos. Tres mesos caracteritzats per l'extraordinària combativitat i fermesa dels treballadors i per l'actitud intransigent de l'empresa, una de les que tenen, a Catalunya, un més gran historial repressiu. La direcció de Roca té ja una llarga experiència d'acomiadaments i de sancions i una provada incapacitat per al diàleg davant les reivindicacions dels treballadors, els quals, sobretot en algunes seccions, treballen en condicions especialment dures.

En el cas de la vaga actual, la incapacitat de la direcció de Roca per arribar a un acord amb els treballadors ha esdevingut especialment palesa en en viar el conveni a laude i en mantenir una actitud obertament repressiva i tancada al diàleg, que ha impedit la negociació que els treballadors proposaven i proposen des del primer moment. L'empresa, d'altra banda, ha comptat amb l'actuació de la força pública, que ha reprimit bon nombre de concentracions i assemblees. És clar, doncs, que la responsabilitat principal del conflicte recau damunt l'empresa.

Dit això, caldrà afegir que allò que és més important per als treballadors de Roca i per al conjunt dels treballadors és la solidaritat.Aquesta s'ha expressat ja de formes múltiples arreu. No s'ha produït, però, allò que podria esperar-se tenint en compte les dimensions i la durada del conflicte,el nombre de treballadors i famílies implicats i el grau de consciència i la tradició solidària de la classe obrera i del poble del Baix Llobregat.

Per què? Segurament que els mateixos obrers de Roca, en examinar el desenvolupament de l'acció, trobaran una resposta. Nosaltres, que només hem subratllat fins ara l'exigència de la solidaritat, tot deixant de banda consideracions crítiques que poguessin interpretar-se com expressió d'ambigüitat davant l'elemental exigència solidària, voldríem fer algunes consideracions:

En una situació de crisi econòmica com l'actual -situació que ningú no pot ignorar a l'hora de la defensa dels interessos dels treballadors- la lluita obrera és més difícil que mai, necessita més combativitat,però també més unitat i més intel.ligència. Cal, de primer, el desenvolupament de la democràcia obrera, la discussió lliure de totes les opcions que garanteixin la unitat dels treballadors d'una empresa en lluita.

.Però això no és suficient. Cal també saber forçar la negociació amb la patronal, aprendre a atacar i a retirar-se sense caure en la temptació maximalista de considerar cada lluita com la "batalla final".

Cal saber trobar el suport dels treballadors d'altres empreses i cercar amb ells la coincidència i l'acord tot discutint democràticament com conduir la lluita, defugint la temptació de "radicalitzar" un conflicte aïllat "esperant" que la solidaritat s'estenguí com una taca d'oli.

I cal tenir en compte la dificultat que suposa per als treballadors la manca d'efectiva llibertat sindical, no solament a nivell d'empresa ainó també de ram d'indústria i de territori: els sindicats, funcionant en llibertat,permeten de planificar les lluites reivindicatives de la majoria o la totalitat de les empreses i promoure les accions solidàries que calen per guanyar vagues perllongades, com és ara la de Roca i fou, fa uns mesos, la de Motor Ibèrica.

Això no ho han tingut prou en compte alguns delegats de Roca. Ben al contrari, contra la seva voluntat però a causa de la seva actitud -recordem els greus incidents de la manifestació de Cornellà-, han dificultat l'expressió de la solidaritat obrera i ciutadana. Solidaritat que és -insistim novament- la principal exigència ara.

B.

Delegació del PCI a Barcelona

Una delegació del Comitè Regional del Piemont del Partit Comunista Italià, formada pels companys Adalberto Minucci, secretari general del Comitè, i Renzo Gianotti, secretari de Torí, membres ambdós del Comitè Central del PCI, ha estat a Barcelona els dies 27, 28, 29 i 30 de gener, en el marc de l'agermanament entre ambdues organitzacions.

En el curs de la seva visita, la delegació comunista piemontesa ha mantingut una entrevista amb el Comitè Executiu i amb la Comissió Electoral Central del PSUC, ha assistit a la inauguració del local de l'organització del PSUC a la Pegaso i ha estat present en una reunió de militants comunistes a Manresa.

La delegació del Comitè Regional del Piemont del PCI i el Comitè Executiu del PSUC han refermat l'amistat, compenetració i pregona identitat de punts de vista entre els dos respectius partits i han acordat desenvolpuar les relacions mútues en tots els ordres. En aquest sentit, la delegació del Comitè Regional del Piemont ha invitat una delegació del PSUC a assistir al proper Congrés Regional i ha acceptat una invitació del PSUC per assistir al seu IV Congrés, previstos, respectivament, als mesos d'abril i maig.

La delegació del Piemont del PCI ha expressat l'admiració dels comunistes i demòcrates italians per la lluita dels pobles d'Espanya i ha refermat el seu suport a l'esforç del poble català per la consecució de l'amnistia i les llibertats polítiques i nacionals. El Comitè Executiu del PSUC, que ha reiterat el seu agraïment per la solidaritat constant del poble i dels comunistes italians envers tots els qui lluiten avui a Espanya per la plena recuperació de la democràcia, ha refermat la seva identificació amb el PCI i les forces progressistes italianes en el seu esforç per la conquesta d'una democràcia avançada i del socialisme en llibertat.

Barcelona, 30 de gener de 1977

UNA QÜESTIÓ URGENT DAVANT LES ELECCIONS

la revisió del cens

Els fets sagnants d'aquests dies i el segrest del tinent general Villaescusa, que tenen per únic protagonista el terrorisme de l'ultra detra, interessat a barrar el pas a qualsevol canvi de l'actual sistema polític heretat de Franco, fan que esdevinguí més urgent que mai anar cap a una democratització de debò del nostre país. La qüestió es planteja així: o la democràcia o el caos on els feixistes ens volen dur.

Es clar que, en aquestes circumstàncies,les properes eleccions per al Congrés i per al Senat guanyen una importància cabdal. De com es facin aquestes eleccions dependrà que Espanya sigui una democràcia o no ho sigui. Es per això que la negociació de les normes electorals, que la "Comissió dels Deu" manté amb el govern, esdevé vital per al nostre futur. Aquestes seran unes eleccions molt especials.

La comissió negociadora de l'oposició ha presentat ja al president Suárez un document en el qual es fixen els principis polítics i els criteris electorals que es consideren indispensables per tal de garantir unes eleccions netes. Els principis polítics que l'oposició proposa són: neutralitat de les autoritats públiques; llibertat i igualtat per a totes les forces polítiques; simplicitat del procediment i la seva adequació a l'estructura de les forces polítiques i a la diversitat de nacions i regions; respecte màxim del principi de representació proporcional per al Congrés i racionalització del sistema majoritari previst per al Senat; necessitat de considerar la funció constituent de les futures Corts. Pel que fa als criteris electorals que defensa l'oposició podem destacar-ne els següents: Dret a votar des dels 18 anys,a ser elegit diputat des dels 21 i senador des dels 25; que no puguin ser candidats, a cada província, els qui hagin tingut càrrecs polítics en els sis mesos anteriors a les eleccions; creació de juntes del cens amb representació de tots els partits que participin a les eleccions, les quals juntes tindran competència per garantir la puresa del procés electoral i del sufragi; mínim del dos per cent, computable per províncies, per obtenir representació al Congrés; distribució de les "restes" que

ENCARA HI SOM A TEMPS...

SALVEM TARRAGONA!

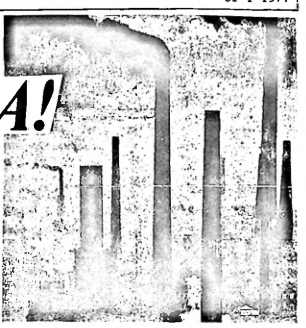

El darrer consell de ministres ens ha proporcionat, als tarragonins, la novetat del canvi de governador civil. El govern ha seguit un inveterat costum franquista, segons el qual les crisis no solien produir-se quan tothom les esperava, sinó bastant de temps després , com una demostració que el dictador no feia cabal de les peticions del populatxo.

Cal recordar que pocs governadors han tingut tan ampli consens en contra com el cessat ara; doncs bé, n'hi ha hagut prou que passessin dos mesos de silenci al voltant de la seva persona perquè hagi caigut en desgràcia.

Tanmateix, és obvi que el seu cessament representa un èxit de les forces democràtiques tarragonines, que han topat sembre amb la seva obstrucció en qualsevol intent de celebrar ja fos un acte públic, ja un recital de cançons. És ben cert que el seu substitut en el càrrec, l'ex-alcalde de Mataró, no ve pas envoltat d'una aurèola "democràtica" o "dialogant", precisament. Per la qual cosa, de fet, el canvi de governador significa, si més no per ara, un canvi de cara, no pas necessàriament de política.

EL CAOS MUNICIPAL

Allò que no canvia és la gestió municipal, després del tímid intent d'enganxar-se al tren democràtic llavors que l'Ajuntament en ple va decidir adherir-se als quatre punts de l'Assemblea de Catalunya. Hom recordarà que aquest breu festeig entre els regidors i el poble va acabar amb una vetgonyosa marxa enrere dels regidors, els quals, en el termini de pocs dies, foren capaços de votar contra llurs propis acords unànimes, també per unanimitat.

Des d'aleshores, els plens de l'Ajuntament han tornat a ser allò que eren: una enfarfegosa representació teatral, en la qual l'alcalde va vigilant que els actors secundaris no surtin de llur paper, assignat prèviament entre bastidors.

PROBLEMES NO RESOLTS

Mentrestent, els problemes s'acumulen. Als sempre oblidats per -en el millor dels casos- la desídia dels successius Ajuntaments, s'hi afegeixen les dificultats que provoca la reiterada manca d'una planificació, la qual podia haver evitat que la ciutat es trobi gairebé a frec de la catàstrofe.

No exagerem pas. La contaminació és tan alarmant que l'Ajuntament escamoteja les dades de les seves observacions. Durant dos estius consecutius, els tarragonins hem begut l'aigua salada, per bé que -cal dir-ho tot- darrerament gairebé no es notava perquè ho impedia el gust de petroli. Les zones verdes minven o es fan fonedisses o són travessades per conduccions industrials que incompleixen les pròpies ordenances del municipi. El tràfic es congestiona fins a l'extrem que ha calgut construir, en el "breu" termini de dos anys, un desviament que, per fi, resoldrà el problema a base d'una circumval.lació que desemboca... al centre de la ciutat, provoca un altre caos circulatori i talla, al seu pas, nombrosos camins veïnals. Pretenen construir un pàrquing de tres-centes places en el subsòl de la Rambla a canvi de suprimir l'estacionament, a la superfície, d'un nombre molt més gran de vehicles. Aquest assumpte només el veu clar el regidor Fabregat, relacionat amb una companyia excavadora. Barris sencers manquen dels mínims serveis: Torreforta, Bonavista i La Canonja només tenen asfalt als carrers cèntrics: el barri de Riu Clar és una imitació dolenta de Venècia, els dies de pluja; a cap no hi ha un ambulatori en condicions, ni prou places escolars, ni res de res, diguem-ho planerament. En resum, no es donen solucions o, si se'n donen, quan comencen a funcionar ja són insuficients.

Tant les associacions de veïns i les entitats cíviques com les forces democràtiques venen denunciant això i, en alguns casos, han aconseguit que, si més no, es freni el procés de destrucció de la ciutat, com és el cas del pàrquing. Però el fet greu és que molts atemptats urbanístics i socials esdevindran, probablement, irremeiables . Potser només podrem salvar una miqueta de Tarragona.

ENRIC DE GRÀCIA

i la revisió del cens

són els vots que sobren a un partit després d'haver obtingut un cert nombre de diputats però que no són prou per obtenir-ne cap més; control dels mitjans de comunicació; finançament del procés electoral, que haurà d'anar a càrrec de l'Estat.

Es prou evident que, en aquest procés, que de fet ja s'ha encetat, la qüestió del cens -és a dir, la llista de totes les persones amb dret a vot- és fonamental. En el darrer referèndum es va poder comprovar a bastament que l'actual cens és molt deficient i que grans sectors de la població (hom calcula, només a la ciutat de Barcelona, unes dues-centes mil persones) n'estan exclosos, per la qual cosa, si no s'hi posa remei, es veurien privats del dret a votar. Cal no oblidar que els sectors obrers i populars són els més afectats, ja que, fins ara, el mecanisme d'inclusió en el cens és molt complicat.

Un primer pas per tal d'assolir la igualtat d'oportunitats que reclama el conjunt de l'oposició és la correcta revisió i actualització del cens. Per això la campanya del cens esdevé una campanya d'explicació, a tota la població, de la importància política de les properes eleccions i del fet que ningú no pugui ser marginat de l'exercici del dret a vot.

Endemés, l'actual procés de revisió del cens permetrà a l'oposició democràtica intervenir, des d'ara, en la Junta Municipal del Cens i assegurar que la feina es faci amb garanties. La presència d'un representant del PSUC a la comissió que, a Barcelona, ha format el regidor Tarragona ha de servir per afermar el nostre dret, i el de tots els partits que aniran a les eleccions, a igualtat d'oportunitats -principi bàsic per a unes eleccions veritablement lliures-, que ha de començar per complir-se en l'elaboració del cens electoral. Aquesta presència ha de constituir el primer pas perquè tots els organismes que presidiran el procés electoral tinguin una composició que asseguri aquesta igualtat d'oportunitats, com figura en el projecte que la "Comissió dels Deu" negocia amb el govern.

Es, per tant, una tasca important per a tots els militants i organitzacions del Partit comprovar les llistes que actualment estan exposades a les Juntes Municipals de Districte o als Ajuntaments. Alhora, cal que iniciem una campanya d'explicació pública, a tots els pobles i ciutats, per fer que tothom comprovi si està inscrit en el cens i, si no ho està, que reclami i aconsegueixi la seva inclusió.

La iniciativa de Barcelona s'ha d'estendre, ben de pressa, a tot Catalunya.

Solé i Barberà a Torredembarra

Josep Solé i Barberà, que encapçala la candidatura del PSUC per Tarragona a les properes eleccions per el Congrés,va donar una conferència, dissabte 22, a Torredembarra, Feia mig any que en Solé no podia parlar en públic, amb permís.

El local estava ple de gom a gom. Es la conferència que més gent ha aplegat de totes les que s'han fet a Torredembarra.

Solé i Barberà es referí a la lluita per la democràcia, al paper dels comunistes en aquest procés i en la marxa cap al socialisme. Fou aplaudit moltes vegades i una gran ovació va cloure l'acte.

Després, l'Assemblea Democràtica de Torredembarra, organitzadora del cicle de conferències polítiques, va fer un sopar amb en Solé i els també membres del PSUC Sahun i Rafael Nadal,al qual assistiren representants de la premsa i ràdio de Tarragona, que havien estat a la conferència.